

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
21000 Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 10 P-508/2019-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu po sucu Ivani Madunić u pravnoj stvari tužitelja REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, OIB: 18683136487, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, protiv tuženika JAGO KOMERC d.o.o. u stečaju, Split, Velebitska 147, OIB: 52122725553, kojeg zastupa Hypo Group d.o.o. Rijeka, Užarska 28, kojeg zastupa punomoćnik Alen Ivković, odvjetnik iz Rijeke, radi utvrđenja osporene tražbine (v.p.s. 1.117.192,98 kn), nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 28. svibnja 2021. uz sudjelovanje punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, objavljene dana 16. srpnja 2021.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se osnovanom tražbina REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, OIB: 18683136487, u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu nad stečajnim dužnikom JAGO KOMERC d.o.o. u stečaju, Split, Velebitska 147, OIB: 52122725553 pod brojem St-2248/2015 u iznosu od 1.117.192,98 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

2. Dužan je tuženik u roku od 8 dana naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka.

II Dužan je tuženik u roku od 8 dana naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 68.120,00 kn, dok se zahtjev tužitelja za više traženu naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 11.170,00 kn, odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Kod ovog suda je dana 23. listopada 2019. zaprimljena tužba uvodno označenog tužitelja, protiv uvodno označenog tuženika, radi utvrđenja osporene tražbine.

2. U tužbi tužitelj navodi kako je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-2248/15 od 5. ožujka 2019. otvoren stečajni postupak nad tužnikom i

pozvani vjerovnici prijaviti svoje potraživanje u roku od 60 dana radi čega tužitelj da je prijavio potraživanje u drugom višem isplatom redu u ukupnom iznosu od 2.399.406,72 kn i to na ime: poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 1.083.020,69 kn, poreza na dobit u iznosu od 32.092,94 kn, te članarine HGK u iznosu od 2.079,35 kn. U tijeku stečajnog postupka i to baš na ispitnom ročištu održanom 4. lipnja 2019. stečajni upravitelj da je priznao tu tražbinu u ukupno prijavljenom iznosu od 2.399.406,72 kn, međutim, tu tražbinu da je osporio vjerovnik Hypo group d.o.o. U bitnom vjerovnik osporavatelj da smatra kako je tražbina u osporenom iznosu veća od tražbine koja je pravomoćno utvrđena u predstečajnom postupku, a pri čemu da zanemaruje kako je od sklapanja predstečajne nagodbe do otvaranja stečaja dužnik poslovao slijedom čega da je nastala obveza PDV-a, odnosno poreza na dobit i članarine HGK.

3. Sud da je rješenjem od 24. srpnja 2019. utvrdio osporavanje ove tražbine i uputio vjerovnika, a ovdje tužitelja, pokrenuti parnicu radi utvrđenja osporene tražbine u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja. Povodom žalbe tužitelja Visoki trgovački sud Republike Hrvatske rješenjem PŽ-5226/2019 od 25. rujna 2019. da je odbio žalbu vjerovnika, a ovdje tužitelja s čim u vezi tužba da je pravovremena. U odnosu na razlog osporavanja predmetne tražbine tužitelj ističe kako je u predstečajnom postupku vjerovnik, a ovdje tužitelj prijavio tražbinu u iznosu od 3.288.526,95 kn. Tako prijavljenu tražbinu dužnik, a ovdje tuženik da je priznao za iznos od 2.231.803,82 kn, a osporio za iznos od 1.056.723,12 kn. Tražbina koja je priznata u predstečajnom postupku i prema predstečajnoj nagodbi broj Stpn-54/2015 od 9. srpnja 2015. da se izmiruje se u visini $\frac{1}{2}$ ili za iznos od 1.115.901,91 kn u 60 anuiteta. Temeljem te ovršne isprave središnje tijelo državne uprave nadležno za financije provelo je zaduženje na računu broj 7560 i tražbina po toj osnovi prijavljena je u iznosu od 1.282.213,74 kn i nije predmet ovog postupka, a u istoj da je sadržana tražbina pravomoćno utvrđena u predstečajnoj nagodbi. Tako, izvan svake sumnje da je činjenica kako vjerovnik Republika Hrvatska, Ministarstvo financija nije prijavilo tražbinu u većem iznosu od onog ranije utvrđenog u predstečajnoj nagodbi. Tuženik da pogrešno od početka smatra kako tražbina koja se prijavljuje u stečajnom postupku ne može biti veća od one utvrđene u predstečajnoj nagodbi. Tu tuženik potpuno zanemaruje tijekom vremena i ne uzima u obzir (zaboravlja) poslovanje dužnika od otvaranja predstečajnog postupka 30. listopada 2014. pa do 5. ožujka 2019. kada je otvoren stečajni postupak. Baš zato i postoji tražbina sa osnova PDV-a nastala u ovom razdoblju koja se odnosi na godišnju obvezu PDV-a za 2014. i osporenu tražbinu iz predstečajne nagodbe za koju je u nastavku postupka doneseno rješenje i provedeno zaduženje po računu PDV-a. Istovjetna situacija da se odnosi na tražbinu poreza na dobit. Naime, opće da je poznat učinak predstečajne nagodbe kada se u godini sklapanja utvrdi dobit. Ona se ne može isplatiti, ali se na nju obračunava porez na dobit. Od tuda dolazi tražbina poreza na dobit za 2015., a u ostalom dijelu tražbine tužitelj se poziva na iste one razloge koje je već izložio za tražbinu PDV-a. U dijelu osporavanja tražbine članarine HGK iz same prijave je vidljivo kako se radi o obvezi za godine 2015.- 2018. ili za godine u kojim je dužnik poslovao, a koje padaju nakon sklapanja predstečajne nagodbe. Stoga tužitelj predlaže sudu donijeti presudu sadržaja pobliže specificiranog u izreci ove presude.

4. U odgovoru na tužbu zaprimljenu kod suda 12. veljače 2020. tuženik je tužbeni zahtjev tužitelja osporio u cijelosti kao neosnovan kako i u pogledu osnove tako i u pogledu visine. Tužitelj da u tužbi navodi da temelji svoju tražbinu na

Rješenju Ministarstva financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak Klasa: UP/II-471-02/13-01/772 od 28.05.2015.g. (drugostupanjsko rješenje), a kojim se odbija žalba i potvrđuje Rješenje Ministarstva financija, Porezna uprava, Područni ured Split Klasa: UP/I-471-02/11-01/224 od 10. rujna 2013. god., a kojim se utvrđuju porezne obveze dužnika. Iz istog rješenja od 10. rujna 2013. i specifikacije tužitelja da je razvidno kako se iznos od 1.083.020.69 kn doista odnosi na tražbinu s osnova PDV-a, ali za 2010. i 2011. god. te poreza na dobit za 2009. i 2010. god. kao i pripadajućih kamata, što izričito proizlazi iz izreke i toč. II rješenja od 10. rujna 2013. god. Obzirom da se radi o tražbini za razdoblje od 2009. do 2010. god., tražbina tužitelja je u cijelosti zastarjela, isto kao i tražbina PDV-a za 2013. i 2014. Obzirom da je protekom šestogodišnjeg zastarnog roka nastupila apsolutna zastara, prema odredbama članka 94. i 96. Općeg poreznog zakona nastupila je zastara prava iz porezno-dužničkog odnosa, te je samim tome prestalo i pravo poreznog tijela na naplatu poreza. Što se tiče članarine HGK poziva se na odredbu članka 137. stavak 1. Stečajnog zakona (dalje u tekstu: SZ) članarina Hrvatskoj gospodarskoj komori predstavlja tražbinu Hrvatske gospodarske komore kao osobnog vjerovnika, a ne tuženika, što vrlo jasno proizlazi iz Zakona o Hrvatskoj gospodarskoj komori i Odluke o financiranju Hrvatske gospodarske komore, te i za tu tražbinu tuženik ističe prigovor zastare i prestanka prava na naplatu.

5. U očitovanju na tuženikov odgovor na tužbu, a u podnesku zaprimljenom kod suda 3. ožujka 2020., tužitelj ističe kako je u postupku koji je prethodio ovom stečajnom postupku (postupak predstečajne nagodbe klasa: UP/I-110/07/14-01/7167) prijavio tražbinu u ukupnom iznosu od 3.288.526,95 kn. Od tog iznosa tražbine iznos od 3.224.882,85 kn otpada na porez na dodanu vrijednost, a iznos od 63.644,10 kn na porez na dobit. Na ispitnom ročištu koje je održano 30. siječnja 2015. dužnik, a ovdje tuženik da se je izjasnio kako prijavljenu tražbinu priznaje djelomično i to u iznosu od 2.231.803,82 kn iz čega slijedi kako istu osporava u iznosu od 1.056.723,12 kn. U odnosu na osporeni dio tražbine nije bilo zapreka da se nastave voditi postupci pa je tako u nastavku postupka povodom žalbe ovdje tuženika 28. svibnja 2015. doneseno rješenje kojim se žalba odbija. Dakle, kako je prvostupanjskim rješenjem klasa: UP/I-471-02/11-01/224 utvrđena obveza manje plaćenog PDV-a odnosno poreza na dobit, a koje rješenje je postalo izvršno 27. srpnja 2015. to nije bilo zapreka da se obveza po ovom poreznom rješenju zaduži odnosno naplati. U tom dijelu tužitelj ukazuje kako se zastara suprotno stavu tuženika i u smislu Općeg poreznog zakona i računa istekom godine u kojoj je postalo izvršno rješenje kojim je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu i kamate. U konkretnom slučaju to znači da za obveze utvrđene gore navedenim rješenjem zastara počinje teći 1. siječnja 2016. Uz zastarni rok koji se ima primijeniti da je razvidno kako zastara prava na naplatu nije nastupila do otvaranja stečaja nad tuženikom 5. ožujka 2019. Naplata članarine HGK u dijelu u kojem je ova osporena od strane osporavatelja poduzima se temeljem Ugovora o obavljanju poslova naplate članarine HGK od 23. rujna 2015. i Protokola od 2. rujna 2015. Ovaj pravni posao daje ovlaštenje tužitelju za poduzimanje svih radnji naplate članarine HGK, a u konkretnom slučaju članarine za razdoblje 2015.-2019. s čim u vezi i prema zastarnom roku utvrđenim Općim poreznim zakonom nije nastupila zastara ove tražbine, a najstarije dugovanje odnosi se na 2015. godinu.

6. U podnesku zaprimljenom kod suda 16. ožujka 2020. tuženik se je očitovao, te ističe da je pogrešno stajalište tužitelja da bi zastara prava na naplatu poreznog

duga po rješenju Ministarstva financija od 10. rujna 2013. god. počela teći od njegove izvršnosti (27. srpnja 2015. god.) odnosno da bi zastara počela teći 2016. god. Citiranim rješenjem da je utvrđen porezni dug s osnova poreza na dodanu vrijednost i poreza na dobit za 2009. i 2010. god., a iz kojeg razloga se na isti porezni dug imaju primijeniti tada važeće odredbe Općeg poreznog zakona (NN 147/2008), te se poziva na odredbu članka 94. stavak 4. tog Zakona. Porezni obveznik (ovdje tuženik) da je sam utvrdio poreznu obvezu s osnova poreza na dodanu vrijednost i poreza na dobit za 2009. i 2010. god., pa je jasno da je zastara prava na naplatu duga počela teći 2011. odnosno 2012. god. Čak i da sam porezni obveznik nije utvrdio poreznu obvezu, da je jasno da je prvotno porezno rješenje kojim se utvrđuje porezni dug doneseno 4. travnja 2012. god., pa da je zastara prava na naplatu počela teći najkasnije 2013. pa je 1. siječnja 2018. god. nastupila apsolutna zastara prava na naplatu, a to upravo iz razloga što se na tijek zastare prava na naplatu poreznog duga imaju i primijeniti zakonske odredbe koje su važile u trenutku nastanka porezne obveze. Osim toga, čak i kada bi se ignorirala činjenica da je zastara prava na naplatu poreznog duga s osnova poreza na dobit i poreza na dodanu vrijednost za 2009. i 2010. god. počela teći u trenutku kada je istu poreznu obvezu utvrdio sam porezni obveznik, odnosno u trenutku kad je porezni dug utvrđen od strane poreznog tijela i to rješenjem od 4. travnja 2012. god., jasno je da je u konačnici porezni dug utvrđen rješenjem tužitelja od 10. rujna 2013. god., a u kojem se rješenju jasno ukazuje na primjenu odredba Općeg poreznog zakona (NN 147/08 i NN 136/12) a kojima tijek zastare prava na naplatu poreznog duga nije bio reguliran „od dana izvršnosti rješenja kojim je utvrđen porezni dug“ kako to pogrešno pokušava prikazati tužitelj, već od dana kada je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu odnosno nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu. Tužitelj ukazuje kako, neovisno od poduzimanja radnji poreznog tijela, protekom šestogodišnjeg zastarnog roka nastupa apsolutna zastara prava na naplatu, a kako je to određeno čl. 93. st. 2. OPZ-a, a o već čemu postoji vrlo jasno zauzeto stajalište Vrhovnog suda u odluci Revt 339/13-2 od 25. ožujka 2014., te ukazuje na zauzeto stajalište Ustavnog suda u odluci broj: U-III-3069/2017 od 9. srpnja 2019., te pravno shvaćanje sjednice Financijskog i radno pravnog odjela Visokog upravnog suda od 4. ožujka 2016.

7. U podnesku zaprimljenom kod suda 20. ožujka 2020. tužitelj ističe kako Opći porezni zakon poznaje ili razlikuje pravo na utvrđivanje porezne obveze i pravo na naplatu porezne obveze. Zastara prava utvrđivanje porezne obveze nije nastupila u vrijeme kada se provodi nadzor, a ovaj obuhvaća nadzor PDV-a za 2010. i dio 2011. i poreza na dobit za 2009. i 2010. Istekom godine nakon izvršnosti rješenja kojim se utvrđuje porezna obveza počinje teći zastara prava na naplatu tog poreza. U konkretnom slučaju to znači da je zastara počela teći 1. siječnja 2016. i da do otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom 5. ožujka 2019. nije nastupila.

8. U podnesku zaprimljenom kod suda 23. lipnja 2020. tuženik je ustrajao u svim do tada iznesenim navodima, te ističe kako se apsolutna zastara prava na naplatu ne može prekidati nikakvim radnjama poreznog tijela. Iz stanja spisa da proizlazi kako je porezni dug od strane poreznog tijela utvrđen najkasnije 2012., što znači da je najkasnije 2019. nastupila apsolutna zastara prava na naplatu zastarnog poreznog duga.

9. U podnesku zaprimljenom kod suda 22. ožujka 2021., te 7. svibnja 2021. tužitelj je ustrajao u dotadašnjim već iznesenim navodima te dodatno ističe kako je tražbina tužitelja prijavljena u stečajnom postupku po računu 1201 (PDV) iznosi 1.083.020,69 kn (glavnica 323.098,51 kn i kamate 759.922,18 kn). Ova tražbina temelji se na poreznom rješenju od 10. rujna 2013. odnosno drugostupanjskom rješenju kojim se odbija žalba poreznog obveznika ovdje tuženika. Prvostupanjskim rješenjem da je utvrđena obveza PDV-a u iznosu od 1.153.539,25 kn i kamata za nepravodobno plaćeni PDV u iznosu od 139.124,59 kn odnosno obveza za 2011. u iznosu od 667.531,44 kn s pripadajućim kamata od 33.577,74 kn. U razdoblju od sastavljanja zapisnika do izvršnosti rješenja kojim se utvrđuje ova obveza da je obračunata kamata u iznosu od 798.676,69 kn. Ove kamate da su evidentirane na knjigovodstvenoj kartici za 2011. Uvažavajući ovo da je razvidno kako ukupna obveza glavnice PDV-a iznosi 1.821.070,69 kn i kamata od 971.379,02 kn. Dio ovih obveza da je obuhvaćen predstečajnom nagodbom na način da je za dio duga glavnice od 741.375,07 kn izvršen otpis, a za dio glavnice od 553.423,38 kn da je reprogramiran suglasno anuitetnom planu i isknjižen s računa 1201 (PDV) i preknjižen na račun 7560 (dug po reprogramu). U odnosu na preostali dio glavnice duga u iznosu od 526.272,24 kn umanjena je pretplata po godišnjem obračunu PDV-a za 2014. kao i mjesečni obračun siječanj – prosinac 2015. u kojima je iskazana pretplata u ukupnom iznosu od 202.498,94 kn nakon čega preostala glavnica iznosi 323.098,51 kn. U odnosu na obračun kamata u ukupnom iznosu od 971.379,02 kn dio istih od 58.124,61 kn je otpisan i to prema predstečajnoj nagodbi, a dio od 246.076,30 kn reprogramiran i prenesen na račun 7560, te je uvećan za kamate na preostali dug obračunate do dana otvaranja stečaja prijavljen u stečajnom postupku. Tražbina poreza na dobit ukupno iznosi 32.092,94 kn (glavnica 12.316,90 kn i kamate 19.776,04 kn), a koja obveza se također temelji na izvršnom rješenju poreznog tijela. U skladu s predstečajnom nagodbom izvršen je otpis dijela glavnice u iznosu od 10.860,76 kn, a iznos od 19.442,75 kn je reprogramiran i isknjižen s računa 1651 i prenesen na račun 7560. Od ukupno obračunatih kamata u iznosu od 24.806,98 kn iznos od 1.990,27 kn je otpisan, a dio od 6.389,10 kn isknjižen i prenesen na račun 7560. Stoga, preostali dio glavnice iznosi 12.316,90 kn, a kamata 16.427,61 kn s napomenom kako se kamate uvećavaju na preostali dug i to za godine koje slijede nakon čega kamate ukupno iznose 19.776,04 kn. Tražbina članarine HGK ukupno iznosi 2.079,35 kn od čega glavicu čini iznos od 1.840,06 kn, a kamate iznos od 239,29 kn. Iz sadržaja same prijave tražbine da je razvidno kako se zaduženje odnosi na 2015., 2016., 2017., 2018. i dio 2019. s čim u vezi nema govora niti da bi ova bila u zastari, a niti da je obuhvaćena predstečajnom nagodbom. Navedeno da potvrđuje i izvješće o novoutvrđenim obvezama u poslovnima poreznog nadzora poreznog tijela koje je sačinjeno 20. kolovoza 2015. (list 437 spisa).

10. Tuženik je u podnesku zaprimljenom kod suda 24. ožujka 2021. i 27. svibnja 2021. ustrajao u do tada iznesenim navodima i prigovorima ističući kako razlozi radi kojih je tužitelju trebalo punih pet godina da pravomoćno provede postupak poreznog nadzora za obveze nastale u 2009. i 2010. se obveznika ne tiču a niti da su imali utjecaja na nastup apsolutne zastare prava na naplatu. OPZ-om da rok apsolutne zastare ističe nakon šest godina računajući od trenutka kada je zastara prvi puta počela teći, a prvi puta da je počela teći zastara prava na utvrđenje porezne obveze istekom godine u kojoj je poreznu obvezu trebalo utvrditi odnosno u konkretnom slučaju zastara da je prvi puta počela teći 1. siječnja 2011. za porezne

obveze iz 2009., a 1. siječnja 2012. za porezne obveze iz 2010., odnosno 1. siječnja 2013. za porezne obveze iz 2011. a što znači da je za najkasniju poreznu obvezu koja je prijavljena apsolutna zastara nastupila 1. siječnja 2019., dok tužiteljica da je prijavu u stečajnom postupku podnijela u travnju 2019.

11. U dokaznom postupku sud je pregledao isprave priložene spisu, te izvršio uvid u spis poslovni broj St-2248/15, pa je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

12. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje osnovanom tražbine tužitelja prijavljene u stečajnom postupku, koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu nad stečajnim dužnikom Jago komerc d.o.o. u stečaju pod brojem St-2248/2015, i to u iznosu od 1.117.192,98 kn koji je od strane tužitelja prijavljen s osnova:

- poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 1.083.020,69 kn;
- poreza na dobit u iznosu od 32.092,94 kn;
- te članarine Hrvatske gospodarske komore u iznosu od 2.079,35 kn.

13. Među strankama nije sporno:

- da je dana 5. ožujka 2019. pred Trgovačkim sudom u Splitu pod poslovnim brojem St-2248/2015 otvoren stečajni postupak nad ovdje tuženikom;
- da je tužitelj prijavio tražbinu u stečajnom postupku nad tuženikom u iznosu od 2.399.406,72 kn, te da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 5 St-2248/2015-47 od 24. srpnja 2019. tužitelj upućen pokrenuti parnicu radi utvrđenja svoje tražbine svrstane u drugi viši ispladni red u iznosu od 1.117.192,98 kn (točka VI. izreke);
- da je ovdje tužitelj protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 5 St-2248/15-47 od 24. srpnja 2019. podnio žalbu, te je rješenjem Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj 43 PŽ-5226/2019-2 od 25. rujna 2019. žalba stečajnog vjerovnika ovdje tužitelja odbijena kao neosnovana i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-2248/2015-47 od 24. srpnja 2019. u dijelu točke III. pod brojem 1. i 3. te u točkama V, VI i VIII izreke;
- da je rješenjem VTS RH poslovni broj 43 PŽ-5226/2019-2 od 25. rujna 2019. tužitelj zaprimio dana 17. listopada 2019., a tužba je podnesena sudu dana od 23. listopada 2019.;
- da je stečajnom postupku nad tuženikom prethodio postupak predstečajne nagodbe, te da je ovdje tužitelj dana 24. studenog 2014. u postupku predstečajne nagodbe, koji se nad ovdje tuženikom kao dužnikom vodio pred Financijskom agencijom pod poslovnim brojem UP-I/110/07/14-01/7167 izvršio prijavu tražbine za ukupan iznos od 3.288.526,95 kn od čega glavnice u iznosu od 2.428.131,33 kn, te kamata u iznosu od 860.395,62 kn;
- da je rješenjem nagodbenog vijeća FINE Regionalni centar Split, Klasa: UP-I/110/07/14-01/7167, Ur. broj: 04-06-15-7167-96 od 2. veljače 2015. utvrđena tražbina ovdje tužitelja pod rednim brojem 54 u iznosu od 2.231.803,82 kn, osporena za iznos od 1.056.723,12 kn, te je kao iznos tražbine za koji vjerovnik ima pravo glasa naveden iznos od 2.231.803,82 kn.

14. Budući je tužitelj rješenje Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj 43 PŽ-5226/2019-2 od 25. rujna 2019. zaprimio dana 17. listopada 2019., dok je tužba

podnesena sudu dana 23. listopada 2019., to je tužitelj predmetnu tužbu podnio u roku od 8 dana od primitka drugostupanjske odluke sukladno odredbi članka 267. stavak 2. Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15 i 104/17, dalje SZ-a), dakle, pravodobno.

15. Tražbina koja je predmet ovog spora u stečajnom postupku pod poslovnim brojem 5 St-2248/2015 osporena je iz slijedećeg razloga: da je prijavljena tražbina veća od iznosa nego što je utvrđena predstečajnom nagodbom, te da je ista zastarjela.

16. Iz sadržaja rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj 5 St-2248/2015-47 od 24. srpnja 2019. (list 8-16 spisa) proizlazi kako se osporeni iznos od 1.117.192,98 kn odnosi na: PDV u iznosu od 1.083.020,69 kn, porez na dobit u iznosu od 32.092,94 kn, te članarinu HGK u iznosu od 2.079,35 kn.

17. Uvidom u prijavu tražbine iz stečajnog spisa pod poslovnim brojem 5 St-2248/15 utvrđeno je da uz istu prileži, među ostalim, uvid u stanje poreznog obveznika račun 5262 članarina Hrvatskog gospodarskoj komori u iznosu od 2.079,35 kn, uvid u stanje računa poreznog obveznika, račun 1651 porez na dobit u iznosu od 32.092,94 kn, te uvid u stanje računa poreznog obveznika račun 1201 porez na dodanu vrijednost u iznosu od 1.083.020,69 kn.

18. Odredbom članka 96. stavak 1. Općeg poreznog zakona ("Narodne novine" broj 147/08, 18/11, 78/12, 136/12 i 73/13, dalje OPZ-a), a koji se ima primijeniti u ovoj pravnoj stvari, propisan je apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe te prava poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći, a prema odredbama članka 94. stavak 2., 3. i 4. OPZ-a.

19. Prema odredbi članka 96. stavak 6. OPZ-a, zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe.

20. Iz odredbe članka 92. stavak 1. OPZ-a kojim je propisan apsolutni rok zastare od šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi puta teći proizlazi kako za nastupanje apsolutne zastare prekidanje tijeka zastare nema pravnog učinka. Drugim riječima, za nastupanje apsolutne zastare su pravno irelevantni eventualni prekidi zastare. Kako se tijekom apsolutne zastare ne može prekinuti za nastupanje zastare je odlučno je li ona nastupila do trenutka zaključenja glavne rasprave u ovom parničnom postupku, a ne u trenutku podnošenja prijave u predstečajnom odnosno stečajnom postupku nad ovdje tuženikom, kao dužnikom. Navedeno iz razloga što se presuda donosi s obzirom na činjenično stanje koje egzistira u trenutku zaključenja glavne rasprave i na taj trenutak se odnosi pravomoćnost presude. Za razliku od apsolutne zastare iz članka 96. stavak 1. OPZ-a tijekom zastare iz članka 94. stavak 1. OPZ-a, koja nastupa protekom tri godine od dana kada je zastara počela teći, prekida se svakom službenom radnjom poreznog tijela usmjerenog na naplatu poreza (članak 95. stavak 1. OPZ-a).

21. Pored toga, odredbom članka 92. stavak 1. OPZ-a propisano je da se šestogodišnji apsolutni rok zastare računa od dana kada je zastara počela prvi puta teći, a to je nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe (članak 96. stavak 6. OPZ-a). To dalje znači da za početak tijeka apsolutnog roka zastare je relevantan trenutak kada je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili kada je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe, a zastara počinje teći nakon isteka godine dana u kojoj je bilo porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu, bilo da je tu poreznu obvezu utvrdilo samo porezno tijelo.

22. Iz navedenih odredbi proizlazi da su utvrđivanje porezne obveze i naplata dvije faze porezno-obveznog odnosa, te da naplata porezne obveze ne može započeti prije nego li se ista utvrdi. Od nadnevka utvrđivanja poreznog duga od strane poreznog tijela ovisi računanje početka tijeka zastare prava na naplatu poreznog duga, pa je stoga valjalo utvrditi kada je porezni dug utvrđen i podoban za naplatu.

23. Što se tiče tražbine po osnovi poreza na dobit u iznosu od 32.092,94 kn i PDV u iznosu od 1.083.020,69 kn za navesti je da se radi o godišnjem porezu koji se utvrđuje obračunskom prijavom, odnosno propisana je obveza podnošenja godišnje porezne prijave.

24. Prema OPZ-u porezno tijelo na temelju činjenica utvrđenih u poreznom postupku donosi porezno rješenje (članak 85. stavak 1. OPZ-a).

25. Iz stanja spisa proizlazi slijedeće:

- da je tuženik podnio prijavu poreza na dobit za 2009. i 2010. (list 205-208 spisa), te prijavu poreza na dodanu vrijednost za 2010. i 2011. (list 209-212 spisa);
- da je dana 14. lipnja 2012. od strane Ministarstva financija, Porezne uprave, Područni ured Split sačinjen dopunski zapisnik o dopuni i izmjeni zapisnika od 30. studenog 2011. o obavljenom nadzoru, Poreza na dodanu vrijednost (PDV) za razdoblje od 1. siječnja 2009. do 16. kolovoza 2011. i poreza na dobit za razdoblje od 1. siječnja 2009. do 30. prosinca 2010. kod poreznog obveznika Jago komerc d.o.o., Split ovdje tuženika (list 62-96 spisa);
- da je dana 10. rujna 2013. doneseno porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područni ured Split, Klasa: UP/I-471-02/11-01/224, Ur. broj: 513-07-17-12-8 kojim je zamijenjeno porezno rješenje, Klasa: UP/I-471-02/11-01/224, Ur. broj: 513-07-17-12-5 od 4. travnja 2012. novim rješenjem te je utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost za 2010., manje obračunati porez na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2011. do 30. lipnja 2010., te manje obračunati porez na dobit za 2009. i 2010. (list 48-61 spisa, dalje: rješenje od 10. rujna 2013.);
- da je rješenjem Ministarstva financija samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak od 28. svibnja 2015., (list 179-184 spisa, dalje: rješenje od 28. svibnja 2015.) odbijena žalba ovdje tuženika izjavljena protiv naprijed citiranog poreznog rješenja od 10. rujna 2013.

26. U predmetnoj pravnoj stvari, a sukladno svemu naprijed navedenom, porezna uprava je dakle donijela rješenje kojim je utvrdila poreznu obvezu poreza na dodanu vrijednost za 2010. i 2011. i poreza na dobit za 2009. i 2010. Navedene

porezne obveze od strane porezne uprave utvrđena su u okviru relativnog zastarnog roka za utvrđivanje porezne obveze -rješenjem od 4. travnja 2021. koje je naknadno zamijenjeno rješenjem od 10. rujna 2013.

27. Prema članku 167. stavak 1. OPZ-a žalba odgađa izvršenje pobijanog akta do donošenja rješenja o žalbi.

28. Kako je u predmetnoj pravnoj stvari doneseno rješenje od 10. rujna 2013. kojim je utvrđena predmetna porezna obveza PDV-a i poreza na dobit, to u smislu odredbe članka 92. stavak 1. OPZ-a, istekom godine nakon izvršnosti rješenja kojim je utvrđena porezna obveza počinje teći zastara prava na naplatu tog poreza.

29. Budući je zastara prava na naplatu poreza za porezne obveze utvrđene rješenjem od 10. rujna 2013., koje je postalo izvršno donošenjem rješenja od 28. svibnja 2015., dakle tijekom 2015., počela teći 1. siječnja 2016., to računajući od tada nije nastupila apsolutna zastara iz članka 96. stavak 1. OPZ-a, u smislu svega naprijed navedenog, pa je sud našao neosnovanim po tuženiku istaknuti prigovor zastare te tražbine.

30. Što se tiče tražbine po osnovu naplate članarine Hrvatske gospodarske komore tijekom postupka tuženik istu osporava i radi istaknutog prigovora da ista tražbina predstavlja tražbinu Hrvatske gospodarske komore kao osobnog vjerovnika a ne tuženika, što da proizlazi iz Zakona o Hrvatskoj gospodarskoj komori i Odluke o financiranju Hrvatske gospodarske komore.

31. Ocjena je suda da tužitelj neosnovano smatra da tuženica nije osobni vjerovnik, pa ni stečajni vjerovnik za tražbine koje se odnose na članstvo društva Jago komerc d.o.o. u stečaju Split u Hrvatskoj gospodarskoj komori. Prema odredbi članka 137. stavak 1. SZ-a propisano je da su stečajni vjerovnici osobni vjerovnici dužnika koji u vrijeme otvaranja stečajnog postupka imaju koju imovinsko pravnu tražbinu prema njemu. Navedeno, iz razloga što je Ugovorom o obavljanju poslova naplate članarine HGK od 23. rujna 2015. i Protokolom od 23. rujna 2015. HGK (list 186-191 spisa) kao pravna osoba prenijela ovlast Poreznoj upravi naplaćivati članarine, pa tako i među ostalim podnijeti prijavu tražbine u stečajnim postupcima. Iz sadržaja citiranog Ugovora nigdje ne proizlazi da je tuženica punomoćnica ili zastupnica HGK, što upućuje da se radi o prijenosu zakonskih ovlasti na tuženicu prema kojima je stekla svojstvo koje je izjednačeno zakonskoj definiciji stečajnog vjerovnika. Posljedično navedenom proizlazi i legitimitet tuženice prijaviti tražbinu u stečajnom postupku kao vjerovnik i naplatiti u svoje ime, a čime je tuženica stekla i svojstvo stečajnog vjerovnika prema odredbi članka 137. stavak 1. SZ-a. Dakle, tužitelj je legitimiran u stečajnom postupku podnijeti prijavu predmetne tražbine.

32. Potraživanje članarine Hrvatske gospodarske komore u iznosu od 2.079,35 kn, a prema uvidu u stanje poreznog obveznika, račun br. 5262 (list 458 spisa), ovjerenog potpisom i pečatom Ministarstva financija Porezne uprave Ispostave Split, kojeg sud cijeni vjerodostojnim, proizlazi da se odnosi na obveze utvrđene i zadužene u poreznom knjigovodstvu za razdoblje od 2015., 2016., 2017., 2018. i 2019. S obzirom na to da je zastara u odnosu na tražbinu za 2015. počela teći 1. siječnja 2016., u odnosu na tražbinu za 2016. počela teći 1. siječnja 2017., u odnosu na tražbinu za 2017. počela teći 1. siječnja 2018., u odnosu na 2018. počela

teći 1. siječnja 2019., te u odnosu na 2019. počela teći 1. siječnja 2020., to proizlazi da nije nastupila apsolutna zastara iz članka 96. stavak 1. OPZ-a, pa je sud našao neosnovanim po tuženiku istaknuti prigovor zastare te tražbine.

33. Što se tiče prigovora tuženika da je prijavljena tražbina veća od iznosa nego što je utvrđena predstečajnom nagodbom za navesti je slijedeće:

34. Tužitelj je već u podnesenoj tužbi osporio navedeni prigovor tuženika istaknut u stečajnom postupku, uz obrazloženje kako tražbina koja je priznata u predstečajnom postupku i prema predstečajnoj nagodbi broj Stpn-54/2015 od 9. srpnja 2015. da se izmiruje se u visini $\frac{1}{2}$ ili za iznos od 1.115.901,91 kn u 60 anuiteta, te temeljem te ovršne isprave središnje tijelo državne uprave nadležno za financije provelo je zaduženje na računu broj 7560 i tražbina po toj osnovi prijavljena je u iznosu od 1.282.213,74 kn i nije predmet ovog postupka, a u istoj da je sadržana tražbina pravomoćno utvrđena u predstečajnoj nagodbi. Isto tako navodi kako tuženik zanemaruje kako je od sklapanja predstečajne nagodbe do otvaranja stečaja dužnik poslovao radi čega da je nastala obveza PDV-a odnosno poreza na dobit i članarine HGK. Tužitelj navodi kako tuženik pogrešno smatra da tražbina koja se prijavljuje u stečajnom postupku ne može biti veća od one utvrđene u predstečajnoj nagodbi jer tuženik da zanemaruje tijekom vremena i ne uzima u obzir poslovanje tuženika od otvaranja predstečajnog postupka od 30. listopada 2014. pa do 5. ožujka 2019. kada je otvoren stečajni postupak, a baš zato da i postoji tražbina s osnova PDV-a nastala u tom razdoblju koje se odnosi na godišnju obvezu PDV-a za 2014. i osporenu tražbinu iz predstečajne nagodbe za koju da je u nastavku postupka doneseno rješenje i provedeno zaduženje po računu PDV-a i to rješenje Klasa: UP/II-471-02/13-01/772 od 28. svibnja 2015. Istovjetna situacija da se odnosi i na tražbinu poreza za dobit. Tužitelj navodi kako je opće poznat učinak predstečajne nagodbe kada se u godini sklapanja utvrdi dobit, ona da se ne može isplatiti, ali za nju da se obračunava porez na dobit. Od tuda da dolazi tražbina poreza na dobit za 2015., a u ostalom dijelu tražbine tužitelj se poziva na iste razloge koje je iznosio za tražbinu PDV-a. U odnosu na tražbinu članarine HGK iz prijave da je vidljivo kako se radi o obvezi za dogine od 2015.-2018. ili za godine u kojima je dužnik poslovao a koje padaju nakon sklapanja predstečajne nagodbe. Činjenica da je, a prema stanju spisa, tuženik odista od sklapanja predstečajne nagodbe do otvaranja stečajnog postupka poslovao, ukazuje da su nastajale daljnje obveze s osnova PDV-a, poreza na dobiti i članarine Hrvatskoj gospodarskoj komori. Tuženik tijekom ovog parničnog postupka nije dao nikakvo daljnje očitovanje u pogledu gornjih navoda tužitelja, pa uzimajući u obzir naprijed navedeno, kao i činjenicu da tuženik svoj prigovor ničim nije obrazložio, niti pojasnio, to je isti kao takav ostao neodređen i paušalan, posljedično čemu tuženik nije dokazao osnovanost osporavanja tražbine tužitelja uslijed navedenog prigovora (članak 221.a. ZPP-a).

35. Radi svega naprijed navedenog a kako je sud našao da je tuženik bio ovlašten podnijeti prijavu za članarinu Hrvatskoj gospodarskoj komori u stečajnom postupku, te da je osnovan istaknuti prigovor zastare osporene tražbine tužitelja, kao i prigovor da je prijavljena tražbina veća od iznosa nego li je utvrđena predstečajnom nagodbom, to je valjalo prihvatiti kao osnovan tužbeni zahtjev tužitelja i odlučiti kao u izreci ove presude.

36. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19, dalje ZPP-a) uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12 dalje OT).

Tako je tužitelju, kojeg zastupa Županijski državni odvjetnik u Splitu kao zakonski zastupnik sud priznao trošak sastava tužbe od 23. listopada 2019. (Tbr. 7. točka 1. OT-a) u iznosu od 11.170,00 kn, trošak sastava podneska od 2. ožujka 2020., 22. ožujka 2021., 7. svibnja 2021. (Tbr. 8. točka 1. OT-a) u iznosu od po 11.170,00 kn, trošak sastava podneska od 19. ožujka 2020. (Tbr. 8. točka 3. OT-a) u iznosu od 500,00 kn, trošak zastupanja na ročištu od 24. lipnja 2020. i 3. ožujka 2021. (Tbr. 9. toč. 2. OT-a) u iznosu od po 5.585,00 kn, trošak zastupanja na ročištu od 30. rujna 2020. i 28. svibnja 2021. (Tbr. 9. toč. 1. OT-) u iznosu od po 11.170,00 kn, odnosno ukupno 68.120,00 kn.

Sud tužitelju u troškove parničnog postupka nije odmjerio više zatraženi trošak od obistinjenoga za zastupanje na ročištu od 24. lipnja 2020. i 3. ožujka 2021. pozivom na Tbr 9. toč. 2. OT-a, odnosno sud je odbio zahtjev tužitelja za više traženu naknadu troškova parničnog postupka u ukupnom iznosu od 11.170,00 kn. Radi navedenog, odlučeno je kao u točki II. izreke presude.

U Splitu, 16. srpnja 2021.

Sudac

Ivana Madunić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi preko ovog suda za Visoki trgovački sud Republike Hrvatske Zagreb, u pisanom obliku u 3 primjerka.

Broj zapisa: **eb2fd-f025e**

Kontrolni broj: **0f277-65e98-7264f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVANA MADUNIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.